

жажда за живот,
непрокопсана номадска кръв,
скочила над себе си.

„Номадска кръв“

Парушев не може да пропусне темата за любовта. Тя е задължителна, тя е нужна, тя е винаги изгаряща.

Казват, че може да гадае.
Да отвори с лека ръка
решетката на чувствата.

.....

Докоснеш ли я с нежна ръка,
ще повярваш на всичко

„Циганка“

Но дори Васил Чапразов в своята стихосбирка „Искам да съмне“ (1996) (колко императивно като заглавие, израз на особена бунтарска нагласа) написва своите „Цигани“ / а не Роми! /:

Времето уплашено се взира
в тъмните им пламенни очи,
в дързостта си сетен ход набира
и утихва в черните им дни.

Мотивът за дързостта намираме и в „Катунари“:

Дързостта на времето
пролазва
всред каруците с безсънни пътища
и заговаря тънките, безгласи кучета -
те добре познават своите.

Особеното състояние, човешко и творческо, Чапразов е успял да изрази в следните си стихове:

Обичам дъжда -
най-тъжната изповед на небето.